

ROK
ZASVÄTENÉHO
ŽIVOTA
2015

VIŠTUCKÉ LISTY

Týždenník farnosti Vištuk

15

Ročník XV.

Veľkonočná nedeľa – Pánovho zmŕtvychvstania (B) 5. apríla 2015

týždeň 15.

Ján Adamus

Ukrižovaný vstal zmŕtvych

Keď sa pominula sobota, Mária Magdaléna a Mária Jakubova i Salome nakúpili voňavé oleje a išli ho pomazať. V prvý deň týždňa, skoro ráno, po východe slnka, prišli k hrobu a hovorili si: „Kto nám odvalí kameň od vchodu do hrobu?“ Ale keď sa pozreli, videli, že kameň je odvalený; bol totiž veľmi veľký. Keď vošli do hrobu, na pravej strane videli sedieť mladíka oblečeného do bieleho rúcha a stípli. On sa im prihovril: „Nefakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, ktorý bol ukrižovaný. Vstal z mŕtvych. Niet ho tu. Hľa, miesto, kde ho uložili. Ale choďte a povedzte jeho učeníkom a Petrovi: „Ide pred vami do Galiley. Tam ho uvidíte, ako vám povedal.“ Vyšli a utekali od hrobu, lebo sa ich zmocnila hrôza a strach. A nepovedali nikomu nič, lebo sa báli.

(Mk 16, 1-8)

Človek pozná a vie aj zdefinovať rozličné pocity. Napríklad pocit zimy, tepla, smútku, radosti, bolesti, pohody... Medzi nimi určite najpríjemnejší je pocit radosti. Radovať sa dokážeme rozličnými spôsobmi: tancom, spevom, úsmevom, žartovaním... Ktosi múdry napísal: Nič nie je krajšie, ako radosťou ožiarená tvár.

Aj z dnešného evanjelia plynie radosť, ktorá vystriedala smútok. Ako museli byť ženy sklamané, keď našli prázdny hrob. Lámali si hlavu, kde môže Pán byť. Anjel ich však upokojil: Nefakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, ktorý bol ukrižovaný. Vstal z mŕtvych. Niet ho tu. Hľa, miesto, kde ho uložili. Ale choďte a povedzte jeho učeníkom a Petrovi: „Ide pred vami do Galiley. Tam ho uvidíte, ako vám povedal.“ Ženy mali dôvod na radosť, lebo Ježiša toľkí odpísali, toľkí sa nad ním pohoršili. Ale jeho verní pri ňom zotrvali a teraz boli svedkami veľkého triumfu nad smrťou. Ježiš vstal! Ježiš žije!

Jeho zmŕtvychvstanie malo obrovský význam, lebo ním dokázal pravdivosť svojho učenia. Židia ho viackrát pokúšali, reptali proti nemu a chceli dôkazy: Aké znamenie nám ukážeš, že môžeš toto robiť? Ježiš im odpovedal: Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím. Vtedy ho vysmiali. Mysleli si, že hovorí o jeruzalemskom chráme. On však rozprával o svojom tele. Evanjelista dodáva, že keď vstal z mŕtvych, apoštoloch pochopili význam jeho slov. Lebo Ježiš učil ako ten, čo má moc. Učil, že slová, ktoré hovorí, nepochádzajú od neho, ale od Otca, a preto keď vstal, všetkým ukázal, že jeho Otcom je Boh a on je jeho Synom.

Ježiš ďalej svojím zmŕtvychvstaním upevňuje našu nádej, že príde okamih, kedy aj my vstaneme z mŕtvych. Pekne to potvrdzuje svätý Pavol v 2. liste Korint'anom: Ved' vieme, že keď sa tento stánok – náš pozemský dom rozpadne, máme od Boha

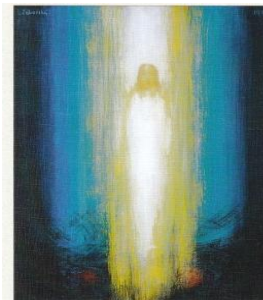
príbytok nie rukou zhotovený, ale večný dom v nebi. A sám Ježiš v Jánovom evanjeliu dodáva: V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám povedal, že vám idem pripraviť miesto?! Preto každý, kto tu na zemi žije v milosti Božej a spolupracuje s Bohom, má nádej, že jeho osobné zmŕtvychvstanie bude radosným stretnutím s osláveným Kristom.

Ježišovo zmŕtvychvstanie napokon je aj útechou v tých najsmutnejších okamihoch nášho života, keď smrť vyrve niekoho drahého spomedzi nás alebo sa približuje k nám samým, aby zhasla sviecu nášho života. Každý z nás má pred smrťou strach. Preto je o nej veľa legiend, rozprávok, poviedok, aby si ju človek zľahčil a myslel na ňu skôr s humorom. Ale nik jej neutečie, nik sa jej nevyhne. Práve preto nám Ježišovo víťazstvo nad smrťou prináša radosť v našej ľudskej smrti. A hoci sa so slzami v očiach lúčime s našimi najbližšími, Ježiš nám odkazuje, aby sme nesmútili, lebo on zomrel za všetkých ľudí. A keď my raz budeme cítiť, že sa blíži koniec nášho života, aj vtedy bude Ježiš stáť pri nás a hovoriť nám: Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky.

Povedzte, čím nás majú naplňovať tieto slová ak nie úprimnou radosťou? Tešme sa dnes spolu so ženami aj s apoštolmi, že Pán nám svojím zmŕtvychvstaním dokázal, že jeho učenie je pravdivé a my sa nemusíme báť smrti, lebo prechodom cez ňu nás čaká slávne vzkriesenie – večná radosť.

K opätovi svätému Ambrózovi prišiel raz mladý muž a prosil ho, aby mu dal rady do života. Ambróz mu povedal, že mu stačí iba jedna, ktorú keď dodrží, bude šťastný. A povedal mu: Synu, kamkoľvek ideš, čokoľvek robíš, pamätaj, že Boh je pri tebe a staneš sa dokonalým. Mladík sa vracal domov a divil sa, že ho pustovník tak ľahko odbil a banoval, že kvôli jednej vete meral tak dlhú cestu. Ako tak premýšľal, prebehol okolo neho jazdec na koni a vypadol mu mešec peňazí. Mladík si pomyslel: To je dobre, že tu nik nie je, lebo si ho nechám a aspoň som zbytočne nešiel. V tom mu však prišla na um Ambrózova rada, a to ho zarazilo: Boh je pri mne, on ma vidí, nesmiem to urobiť. Hneď začal za jazdcom kričať, aby sa vrátil a peniaze mu odovzdal. Šiel ďalej a stretol mládencov, ktorí mali vypité. Kričali, viedli neslušné reči a volali ho do partie. Zapáčilo sa mu to, ale v tom si spomenul na Ambróza: Boh ťa vidí, je pri tebe! A zutekal od zlej spoločnosti.

Aj my vždy myslíme, že zmŕtvychvstalý Kristus je pri nás. On dokázal, že nás miluje, veď kvôli nám prišiel na svet, trpel, zomrel a zostáva stále s nami. Práve tieto myšlienky nech nás v tomto týždni naplňujú radosťou.

*Hlasito spievaj, celá zem, Bohu!
S radosťou slúžte Pánovi
a prichádzajte k Nemu
s radosťou!*

*Pretože Hospodin
je Boh a Stvoriteľ
učinil nás a Jemu patríme,
sme ľud a ovce z Jeho pastviny.*

*Vchádzajte vďační do Jeho brán!
Do Jeho nádvorí
vstupujte chváliac!
Ďakujte Mu a Jeho meno sláve!*

*Lebo je dobrý Hospodin,
naveky trvá Jeho láskavosť
a vernosť
na potomstvá prechádza.*

*O milosti a práve idem spievať,
o Tebe, Pane, spievať chcem.
Rozumný budem
na ceste bez úhony.
Kedy už prídeš ku mne, odpovedz!
Nevinný budem
v Tvojom dome chodiť.
A nepozriem sa na vec daromnú
a neprilipnú na mne skutky tých,
čo Teba zrádzajú.*

*Nech ide preč odo mňa
srdce zvrátené!
Nič nechcem vedieť
o človeku zlom.
Kto brata ohovára, toho umlčím,
neznesiem pyšný zrak
a srdce naduté.
Na verných v krajine
môj pohľad upretý je,
ako by so mnou boli deň i noc.
Kto čistý chodí, iba ten mi slúži.*

*Nebude v mojom dome
bývať podvodník
a pred mojimi očami viac
neobstojí luhár.
Zlých v mojej krajine chcem ničť
každé ráno.
Všetkých, čo pášu zlo,
vyženie z mesta Pánovho.*

Štvrtá kniha Zalmov. „Prebásnil Milan Rúfus“

Túžba nájsť

Stál som na ulici v Prešove. Váhal som, či vstúpiť, alebo nie do budovy, pred ktorou som postával. Čo ak sa náš kňaz pomýlil a povedal nám zľú adresu? Alebo som si ju zle zapamätal? Naozaj práve tu býva kňaz, ktorý bol v našej dedine a mal tú skvelú svätú omšu? Znova mi myslou prebehli slová nášho duchovného otca, ktorý o ňom povedal: „On je salezián a v Prešove majú svoj dom. Keby ste mali záujem, pokojne tam môžete zísť a on sa už o vás postará!“ Pri spomienke na tie slová zosilnela vo mne zvedavosť a vošiel som dnu. Zdolal som zopár schodov. Ocitol som sa v malej chodbičke a opäť som bol neistý. Nevedel som si rady. A teraz kam? Naľavo bola kaplnka, kde sa ženy práve modlili ruženec. „Čo by som tam ja, pätnásťročný chalan, robil?“ pomyslel som si. „Modliť sa s nimi? To nie,“ zaznela rezolútne odpoveď v mojej hlave. Napravo oproti kaplnke bola veľká miestnosť. Videl som tam zopár chlapcov, ako hrajú „kolotoč“, a ďalších, ako prežívajú zápas pri stolnom futbale. Ani pri pohľade do miestnosti športom zaujatých chlapcov som nebol presvedčený, že mám vstúpiť práve tam. Ešte som mal jednu možnosť. Schody predom mnou, ktoré viedli niekam na poschodie. Pomyslel som si: Pôjdem pomaly hore po schodoch, a ak Boh chce, stretnem na nich „mnou hľadaného“ kňaza a on sa ma opýta, čo tu robím, a tak sa dostanem k nemu. Ešte som to ani nedomyslel a už som kráčal hore schodmi. Vtom som zhora zbadal kráčať muža. Kňaza, ktorého som veľmi túžil stretnúť. Kým som sa z toho spamätal, už mi podával ruku a s veľkým úsmevom povedal: „Čau, ja som Jojo.“

Zvedavosť a túžba stretnúť sa s ním je aj témou nedeľného evanjelia. Aj tu nachádzame rovnaký „smäd“, no po Kristovi. Najprv sledujeme kroky Márie Magdalény. Jej hľad po stretnutí s Ježišom, po blízkosti Krista, ju ťahá k hrobu. Keď ho našla porušený, hneď beží za apoštolom Petrom. Ten spolu s Jánom - taktiež ich hnala zvedavosť a túžba po Kristovi - bežia na miesto, kde bol pochovaný, aby nič nezmeškali.

Pri čítaní tohto evanjelia si intenzívne uvedomujem, ako nás Boh chce neraz primknúť k aktivite, podnietiť v nás túžbu, ktorá pohýna. Ako povedal Milan Bubák: „Kde niet túžby po čomsi väčšom a krajšom, ale je tam iba zatuchnuté, tupé sebauspokojenie, tam sa človek nedostane po celý život na výšku ľudskosti, tobôž nie k jej najsľobodnejšiemu a najsľobodnejšiemu vrcholu, k dokonalej dobrotivosti srdca.“

Po čom túžite vy? Pobáda vás túžba zdokonaľovať svoje srdce, či vidieť raz Boha z tváre do tváre?

Prajem vám, nech vás ustavične naplňa túžba, ktorá privádza k Bohu.

Jozef Kozák

*Milosť Vám
a pokoj od Boha, nášho Otca:
Jemu sláva na veky vekov.*

PodĎakovanie za zbierku:

Pre prenasledovaných kresťanov sme vyzbierali 471 eur.
Ďakujem za Vašu solidaritu a štedrosť.

Stretnutia: s birmovancami - v piatok 10.4. o 18:00 pri sv. omši
s rodičmi prvoprijímajúcich detí - v nedeľu 12..4. po druhej sv. omši

Bodaj by som sa nechvela

Ježiš povedal učeníkom: „Nech sa vám srdce nevzrušuje! Veríte v Boha, verte aj vo mňa. V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám povedal, že vám idem pripraviť miesto?!“

(Jn 14, 1-3)

Bodaj by sa srdcia učeníkov nechveli! Práve sa od Ježiša dozvedeli, že jeden z nich ho zradí, ďalší zaprie. Veria v spravodlivého Boha, trestajúceho každú neprávosť. Milosrdného Boha ešte nepoznajú a poznať nemôžu. To príde až neskôr.

Pane,

keď ma zase pošleš k niekomu, koho srdce sa chveje strachom, vnukni mi, prosím, slová stopercentne pravdivé a zároveň šetrné a plné nádeje. Rovnako pravdivé, šetrné a nádejné, ako boli tie tvoje: „Odchádzam vám pripraviť miesto.“ Čo konkrétne si pod nimi mohli predstaviť apoštoli, neviem. Ale ja už viem, že v sebe skrývali celú hrôzu Kalvárie a po nej slávne zmŕtvychvstanie. Ani v náznaku sa nezmieňuješ o drastickom spôsobe, akým si rozhodnutý pripraviť učeníkom príbytky u svojho Otca. Nič im nevyčítaš, ale uisťuješ ich: „Zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja.“ Príd, Pane, teším sa na teba!

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše vo Veľkonočnom týždni - (B)

6.IV. Veľkonočný pondelok

08:00 Za Božie požehnanie pre Janku a jej rodinu

7.IV. Veľkonočný utorok

18:00 Za Ľ. Štefana Kordoša, za Ž. Jozefa a rodičov

8.IV. Veľkonočná streda

18:00 Za Ľ. Františka Peška a rodičov

9.IV. Veľkonočný štvrtok

18:00 Za Ľ. Štefana Kulifajja

10.IV. Veľkonočný piatok

18:00 Za Ľ. Františka a Máriu Lenkhardových a ich rodičov
(30. výročie)

11.IV. Veľkonočná sobota

08:00 Za zdravie a Božiu pomoc (M.)

Upratovanie kostola č.d. 325 - 352

12.IV. 2.Veľkonočná nedeľa – Božieho milosrdenstva

08:00 Za Máriu Plevčíkovú (1. výročie smrti)

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec, litánie a eucharistické požehnanie

Liturgický kalendár

6.IV. pondelok	Sv. Irenej, biskup a mučeník
7.IV. utorok	Sv. Ján Krstiteľ de la Salle, kňaz
8.IV. streda	Sv. Dionýz, biskup
9.IV. štvrtok	Sv. Demeter, vojak, Sv. Dušan, mučeník
10.IV. piatok	Sv. Magdaléna z Kanossy, panna
11.IV. sobota	Sv. Stanislav, biskup

Vedieť - alebo poznať?

Či chceme, alebo nie, pri poctivom žasnutí a nadšení sa objavuje jeden problém. Nie je totiž možné nadchnúť sa pre niekoho, koho nepoznáme, a bolo by bláznovstvom žasnúť nad niekým, o kom nič nevieme.

Pred nami sa teda vynára otázka, ktorá je na tomto mieste zásadná: Poznám Ježiša Krista? Som jeho nadšený nasledovník? Alebo som typický česko-moravský či slovenský katolík?

„... ja som predsa veriaci, som katolík, veľmi dobre viem, ako to bolo s tým Ježiškovým narodením vedľa toho oslíka v maštaľke... Tiež viem, že umrel a potom sa jeho mŕtvola nejakou prebrala, alebo čo to tam bolo, to si už presne nepamätám... Ale inak o ňom viem všetko. A tiež to, že by sa v piatok nemala jesť klobása, a keď si ju dám, tak to musím o rok povedať pánu farárovi v tej drevenej búdke, čo stojí tam v kostole. Aj tak tam už celé roky nič iné ani nehovorím, lebo ja ani iné hriechy nemám. Nikoho som nezabil, nikoho som neokradol, tak čo tam budem tomu chlapovi stále hovoriť? Áno, a našich mladých som dobehol, pretože som dal pokrstiť ich malého Jožka, aj keď si to sami neželali. Dodnes o tom nevedia, pána farára som poprosil, aby im to nepovedal, keby ich náhodou stretol. No aj oni sú hlboko veriaci, to áno, minulý rok boli na polnočnej. U nás doma sme všetci katolíci...“

„Vieme všetko! Vieme, že v kostole sa pred čítaním z evanjelia hovorí: Sláva ti, Pane! Po evanjeliu sa hovorí: Chvála ti, Kriste. No čo bolo v evanjeliu, na to si akosi práve teraz nespomíname...“

Vieme všetko! V podstate nás už nič nemôže prekvapiť. A ak bažíme po nejakej vzrušujúcej senzácii, tak práve Kristus a tie kostolné reči okolo neho sú pre nás celkom nezaujímavé a už nám neprinášajú nič nové.

Podobáme sa tomu mužovi, ktorému stačilo zobrať si malý kúsok pravdy a takto poskytnúť diablovej dôvod na jasot.

V istej chasidskej poviedke sa píše o židovskom mládenčovi, ktorý sa proti vôli svojho otca, bohatého obchodníka, prihlásil do rabínskej školy. Keď sa cez prázdniny vrátil domov, otec ho privítal ironicky: „Tak čo si sa tam, synáček, za celý rok naučil?“ „Naučil som sa,“ odpovedal mladík, „že Hospodin, náš Boh, je jediný Boh.“ Pobúrený otec chytil za rameno jedného z tých, čo mal poruku: „Izák, vieš, že Hospodin je jediný Boh?“ „Samozrejme,“ odpovedal podľa očakávania prostáčik. No syn vzrušene vykrikol: „Vie, že to počul - ale naučil sa to?“

Treba to však preložiť do zrozumiteľného jazyka: vedieť neznamená, že to dokážeme aj uplatniť.

Žiaľ, mnohí ľudia podliehajú vo svojom živote predstave, že to, čo nosia pod lebečnou kosťou, koluje aj v ich krvi. Inak povedané, to, čo majú usporiadané v hlave, majú usporiadané aj v živote.

Rozdielnosť dvoch pojmov - vedieť o Ježišovi a poznať ho - môžeme nájsť v inom evanjeliom príbehu. Učeníci kladú Ježišovi otázku: „Učiteľ, kde bývaš?“ A Ježiš namiesto toho, aby im oznámil, že býva na Hebrejskej ulici hneď na rohu, a okrem popisného čísla by pridal navyše poštové smerovacie číslo, ako by sme to pri podobnej otázke urobili dnes my, odpovedá: „Poďte a uvidíte.“ Išli teda a zostali u neho celý deň.

Keby ktokoľvek odpovedal na túto výzvu a prišiel k Ježišovi, mohol by o ňom neskôr vydať svedectvo. No ak by sa dozvedel iba jeho adresu, mohol by hovoriť iba o nej. Nič viac.

Ježiš však nehovorí učeníkom: „Budete poskytovať

informácie o mojom bydlisku, stanete sa mojimi matrikovými stúpcami, zaradíte sa medzi členov môjho fanklubu...“ Hovorí im: „Budete mi svedkami.“

Na vydávanie svedectva sú však potrebné poznanie, nadšenie a odvaha. Čistý teoretik je oň úplne a pochopiteľne ochudobnený.

Od útleho veku nás doma, v škole aj v kostole učili istému stereotypu, ako sa máme správať. Postupne sa nám to tak silne vrylo pod kožu, že sa to stalo našou druhou prirodzenosťou. Ježiš však prišiel rúcať stereotypy. Predovšetkým a najmä tie odumreté, nikam nevedúce a skostnatené. Vedel, že keď sa rozbijú, vyvolá to silnú nevoľu nášho okolia, ktoré nás krok za krokom naučilo chorobnej rutine predovšetkým vo vzťahoch, a bude dbať na to, aby sa nás niekto nesnažil prevychovať.

Vo svojej lekárskej praxi sa často stretávam s prípadmi detí, ktoré síce poznajú svojho otca, ale v podstate o ňom nič nevedia. Nie je to nič výnimočné, keď desaťročné dieťa nevie, kde pracujú jeho rodičia, ani aké majú povolanie. Na položenú otázku dieťa len zareaguje, že mama niekde niečo robí. Istý chlapec mi odpovedal, že síce nevie, čo jeho otec robí, ale vraj na to doma hrozne nadáva.

Tiež nie je výnimkou, že sedemnástoční dorastenci netušia, kedy sa narodili ich rodičia, a preto ani nedokážu povedať, koľko majú rokov.

Otca síce majú, ale nič o ňom nevedia. Nemožno im to však vyčítať, lebo podobne aj mnohí kresťania majú o nebeskom Otcovi a jeho Synovi nedostatočné vedomosti. Hoci v nich aj veríme, veľmi málo o nich vieme.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

Čo by bolo bez vzkriesenia ?

Na záver filmu Pokánie zaklope starenka na okno domu a pýta sa: Vedie táto cesta do chrámu? Dostáva odpoveď: Už nie! Starenka povie: Načo je cesta, ktorá nevedie do chrámu?!

Aj my sa právom pýtame: Načo je život, ak nevedie do chrámu nového neba a novej zeme? Apoštol Pavol hlása, že bez vzkriesenia človek a jeho svet nemá zmysel. Problém nie je v tom, ako dokázať, že Kristus vstal z mŕtvych, ale čo by bolo, keby nebolo vzkriesenia?! Keď kážeme o Kristovi, akože medzi vami niektorí hovoria, že nieto vzkriesenia? Veď ak nieto vzkriesenia, ani Kristus nevstal. A ak Kristus nevstal, márne je naše kázanie, márna je aj naša viera. Zistilo by sa, že sme falošní Boží svedkovia (porov. I Kor 15,12-19).

Neprijat' vzkriesenie znamená sfaľovať život. Apoštol videl nový život tak, ako my vidíme každú jar klíčiť obilie. Ako nám je jasné, že zrno bez vyklíčenia sa ničí, tak jemu bolo jasné, že bez vzkriesenia je všetko nepravdivé. Pochybovať o vzkriesení znamená pochybovať, či náš život a svet má vôbec nejaký cieľ. Ak chceme žiť skutočný život a v ňom sa nezaobídeme bez viery v pravdu, šťastie a lásku, musíme prijať vieru vo vzkriesenie. Inak nám to nevyjde. Nezabudnime: Láska je život. Vzkriesenie zasa nesmrteľnosť lásky.

Spisovateľ Tendriakov opisuje v románe vedcov, čo vložila do počítača všetky informácie, aby zistili najväčšiu osobnosť ľudských dejín. Počítač označí Ježiša Krista. Vedci sa rozhodnú spáchať atentát na Ježiša tým, že jeho meno vyhodia z počítača. Na opakovanú otázku však počítač znova oznámi: Ježiš Kristus. Vedci udivene zvolajú: Ježiš vstal z mŕtvych! Je to román, no vedie nás k pravde.

Náš život nie je možný bez vzkriesenia. Kedysi som pri pohrebe počul rečniť ľudí, že nestoja o nijakú nádej. Nevie, či vedeli, čo hovoria, a či tomu verili. Vziasť však človeku nádej znamená zabiť ho. Človek nemôže žiť bez lásky a nádeje.

Prosme, aby sa nám viera vo vzkriesenie stala silou k nádeji a láske, aby sme bojovali dobrý boj života a kráčali cestou, ktorá vedie do chrámu nového neba a novej zeme.

Josef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

SIOUXSKÉ KÚZLO

Jedna stará legenda indiánskeho kmeňa Siouxov hovorí, že raz za starým čarodejníkom prišli ruka v ruke Statočný býk, najodvážnejší a najváženejší mladý bojovník, a Modré nebo, dcéra náčelníka a jedna z najkrajších žien kmeňa.

„Milujeme sa,“ začal mladý muž. „A vezmeme sa,“ pokračovala dievčina. „Tak veľmi sa máme radi, že nemáme strach. Chceme poznať nejaké kúzlo, zaklínadlo či talizman, ktoré nám zaručí, že vždy budeme spolu a že budeme jeden druhému po boku, pokiaľ nás smrť nerozdelí.“ „Môžeme pre to niečo urobiť?“ opakovali. Starec na nich uprel zrak - dojalo ho, akí sú mladí, zamilovaní a dychtívi po jeho slovách.

„Niečo urobiť môžete,“ povedal čarodejník, „no neviem... Je to ťažká úloha vyžadujúca obeť... Modré nebo,“ pokračoval, „vidíš horu v severnej časti našej dediny? Musíš na ňu vystúpiť sama a bez zbraní, s výnimkou siete a svojich rúk. Ulovíš najkrajšieho a najrýchlejšieho sokola. Ak ho chytiš, prinesieš ho sem živého na tretí deň po splne. Rozumieš? A ty, Statočný býk,“ pokračoval čarodejník, „musíš vystúpiť na horu, kde hrmí. Keď prídeš na vrchol, nájdeš najstatočnejšieho orla a len svojimi rukami a za pomoci siete ho chytiš tak, aby si ho nezranil, a prinesieš mi ho v ten istý deň, keď príde Modré nebo. A teraz choďte!“

Mladý pár sa objal a potom sa vydali splniť uloženú úlohu. Ona zamierila na sever a on na juh. V dohodnutý deň obaja čakali pred čarodejníkovým stanom a vo vreciach priniesli chytené dravce. Čarodejník ich požiadal, aby ich veľmi opatrne vybrali. Bolí to dva skutočne nádherné exempláre.

„A čo máme teraz urobiť?“ spýtal sa chlapec. „Zabijeme ich a z úcty vypijeme ich krv.“

„Nie,“ odpovedal starec. „Urobíte, čo vám poviem. Zviažte dravce nohami k sebe koženými remienkami. Potom ich rozviažte a pustite na slobodu.“

Mladý bojovník a dievčina ho počúvli a dravce zviazali. Orol a sokol sa pokúsili vzlietnuť, no len sa na zemi prevracali. Po chvíli však zo zlosti, že sa im to nedarí, na seba zaútočili zobákmi, až si spôsobili zranenia.

„To je to kúzlo. Nikdy nezabudnite, čo ste videli. Ste ako orol a sokol. Ak sa jeden k druhému priviažete, aj keď to bude z lásky, nielenže sa životom budete vláčiť, no skôr či neskôr si začnete ubližovať. Ak chcete, aby vaša láska zostala trvalá, 'lietajte spolu, ale nie pripútaní k sebe.'“

- Potreba rovnováhy medzi slobodou a putom lásky ma vedie k úvahe...
- Keď puto obmedzí slobodu, tak by som mohol...
- Keď túžba po slobode oslabí puto s osobami, ktoré milujem, mohol by som...

Bruno Ferrero „Vôňa ruže“

Desatoro

Je nad čím rozmýšľať (3)

Ľudia sa, pravda, i dnes rozlične stavajú voči moci osudu. Niektorí jednoducho nevšímavo vegetujú okolo tohto temného pozadia života a dejín. Vo svojom indiferentnom živorení sa veľmi nelíšia od vegetujúcej životnej formy zvieratá. Ak žijú azda chvíľami biologicky šťastne, žijú mimo

všetkého podstatného v človeku, čo utvára ľudskú dôstojnosť. Iní sa proti temnote osudu búria a utvrdia sa vo vzdore. Prejavia neraz heroizmus, ktorý je hodný úcty. Žiaľ, tento heroizmus sa končí neraz bez hlbších duchovných koreňov sebazničením. Taký je osud mnohých dnešných bojovníkov, až po teroristov.

Celkom iné črty nadobúda odvaha človeka, ak sa jeho duchovný pohľad cez temnotu života stretá na horizonte „s tvárou Božou“. Potom človek vie spájať vzdor voči temnote života s dôverou a odovzdanosťou. Jeho múdrosť je potom nesená postojom pokory, ktorá za všetkým vidí lásku Boha ako základnú silu bytia a života. I v najneprehľadnejších chvíľach života a dejín je táto nová múdrosť človeka schopná vysloviť modlitbu, v ktorej sa naplňa najhlbší zmysel života: „Bud' vôľa Tvoja!“ V hĺbinách ľudského srdca sa potom odohráva zápas o posledné rozhodnutie pre vernosť a dôveru v Boha, ktorými sa život udržuje a ktorými rastie. Takto i neistota života vedie človeka nakoniec k istote najhlbšej, k istote v Bohu. Takto nás k Bohu privádzajú mnohé skúsenosti moderného života. Takúto hĺbku života sme mnohí prežívali v 20. storočí cez šialené režimy ateistických výčinov v nacizme i v ateistickom komunizme. Uprostred ich temnoty sme objavovali vo viere a v Bohu silu vzdorovať a tvoriť.

Takto nie na poslednom mieste môžeme zužitkovať i svoje negatívne skúsenosti s ľudstvom. Z týchto skúseností poznáme, čo sa v nijakom prípade nesmie viac stať a čomu sa treba za každú cenu vyhnúť, aby sme rozvíjali ľudský svet, ako svet hodný človeka. Čo iné by sme mohli rozumne robiť, ak nechceme zhnúť? V koncentračnom tábore Dachau čítame slová amerického filozofa Georga Santayana (1863-1952): „Kto sa nič nenaučí z otrasných skúseností, ten môže byť donútený tieto skúsenosti zopakovať...“

Žiaľ, nedá sa povedať, že by dnes bolo na všetkých stranách sveta príliš mnoho snahy učiť sa z predošlých skúseností. Vidno to i z dnešného zanedbávania poznania dejín alebo rovno z pohrdania dejinami a v dejinách investovanými skúsenosťami. A predsa dejinné skúsenosti ukazujú nielen to, ako bolo, lež aj ako je a prečo je. Nazdávať sa bezmyšlienkovite, že naša prítomnosť je nulový bod, z ktorého vychádzame, značí trestuhodné ochudobnenie, značí stratu drahého získaných skúseností. Zbierať preto len fakty a nezhodnocovať ich, ani nevyvodzovať z nich závery, ako radí pozitivizmus, to je príliš plytký postoj a riskantné ochudobnenie človeka, ktoré má svoj veľký podiel na odstrašujúcej situácii dneška.

No popri odstrašujúcom zle, ktoré vidíme dnes vo svete, vidíme aj čosi iné - nezmerný duchovný kvas, ohromné duchovné a náboženské hľadanie. Ľudia si na pozadí temnoty nedávnych čias, najmä tyraníí a vojen žiadajú čosi opravdivé a čisté. Chcú sa obetovať pre spoločné dobro všetkých. Sú akoby opojení životom a tajomstvom človeka a vidia, aké veľké sú možnosti bratskej lásky v ľudstve. Je to akoby nostalgia po evanjeliu a po Kristovi. Na obzore sa ľudom znova črtá viera a jasno okolo nej. Zaobísť sa bez viery? To je skoro tak, akoby ste povedali: zaobísť sa bez vzduchu, bez otázok, zaobísť sa bez premýšľania, nehľadať posledný zmysel a nechcieť vedieť, odkiaľ a kam. Naše myšlienky nás však nesú ďaleko. A naše otázky siahajú ešte ďalej než naše myšlienky. Hľadáme na svet okolo seba a hovoríme si: Odkiaľ? Žijeme a tešíme sa zo života, a naraz sa pristihneme pri otázke: A kam? A už sa nezastavíme.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku